

ikke særlig finder, at den har store Synder paa sin Samvittighed, maa jeg dog sige, at jeg tror, at en saadan Styrelse, hvor der sidder to Mænd som Teatrets Ledere, i og for sig er uheldig. Kan man finde en enkelt Mand, som vil og kan paatage sig Ledelsen, maa det i og for sig være at foretrække, thi der bør i en saadan Ledelse være Enhed, og en saadan Enhed kan ikke fremkomme, naar der er flere. Jeg er af den Mening, at den Ledelse, som Kammerherre Fallesen i sin Tid stod i Spidsen for, var langt at foretrække. At Fallesen i de senere Aar blev ældre, svageligere, maaske blev for længe ved den Gerning, er en anden Sag, men man kan ikke sige andet, end at han i en Række af Aar ledede Teatret særdeles godt. Jeg kommer saa til den tredje Maade at understøtte Teatret paa, nemlig at give Teatret et Monopol i større eller mindre Udstrækning, og her vil jeg komme til at berøre det sidst paa Dagsordenen opførte Lovforslag. I gamle Dage havde Teatret her i Kjøbenhavn et udelukkende Monopol; kun gennem Bevilling kunde der gives andre private Ret til at drive Teaternæring, og disse Bevillinger bleve i lang Tid givne med den dobbelte Indskrænkning, for det første, at de ikke maatte røre ved det kongelige Teaters Repertoire, og for det andet, at de maatte indskrænke sig til at opføre visse bestemte Kunstarter, eller rettere udtrykt: visse bestemte Kunstarter vare udelukkede fra deres Ret. I 1889 blev der her i Tinget af et Medlem indbragt et Forslag, som i alt Fald til en vis Grad ligner det af ærede Medlemmer i Aar indbragte Forslag. Det i 1899 indbragte Forslag gik ikke saa vidt, idet det kun omfattede Kjøbenhavn og ikke hele Landet, men for øvrigt vare Grundsaetningerne i begge Forslag de samme. Den daværende Minister — jeg havde den Gang den Ære at være det — blev enig saavel med dette Ting som med det andet Ting gennem forskellige Forhandlinger, og da den daværende Indenrigsminister tillige efter min Opfordring forelagde et Lovforslag om Forandring i Eftertryksloven, som greb ind i det kongelige Teaters Monopol, førte det til den nugældende Lov af 1889. Denne Lov indeholder 3 Bestemmelser: For det første indskrænker den det kongelige Teaters Monopol til de Stykker, som det kongelige Teater i et vist Antal Aar, 10 Aar, har villet og kunnet opføre af sit ældre Repertoire. For det andet forbyder denne Lov Justitsministeren at fastsætte den Slags Indskrænkninger i sine Bevil-

linger til Privatteatre, som angaa Skuespilarter, og endelig for det tredje forbød den Justitsministeren indtil nu i Aar — jeg tror, Perioden udløber i Aar — altsaa i 10 Aar at give ny Bevillinger, idet det var Meningen den Gang, Loven blev given, at dette Spørgsmaal skulde optages til Forhandling, inden Tiaaret var udløbet. Man mente nemlig, at man vilde staa friere over for Gennemførelsen af større eller mindre Frihed paa Teaternæringens Omraade, end man den Gang stod, eftersom de gamle Bevillinger jo endnu løb, og at man ved at give for stor Frihed vilde træde disses velerhvervede Ret for nær. Jeg tillader mig at mene, at den høje Regering burde være fremkommen med et Forslag om Ordningen af denne Sag. Det var ganske sikkert den Gang Meningen. Jeg tør ikke sige, at der blev givet noget bestemt Løfte i saa Henseende, men Meningen var den Gang — altsaa for 10 Aar siden — at der inden Tiaarets Udløb skulde fremkomme et Forslag om Ordningen af Bevillingsretten i Fremtiden. Det er imidlertid ikke sket, men der er nu forelagt et privat Lovforslag desangaaende. Dette private Lovforslag gaar imidlertid videre, end jeg kan anse det for rigtigt at gaa, saavel over for det kongelige Teater som over for de bestaaende private Teatre. Jeg ser ikke, at der i Aar er nogen Grund mere, end der var for 10 Aar siden, til, at det kongelige Teater skulde opgive den Monopolret, det den Gang bevarede. Jeg tror, det er rigtigt og naturligt, at ligesom det kongelige Teater har den Pligt at opføre det ældre nationale Repertoire, saaledes bør det ogsaa til en vis Grad og inden for de af Loven dragne snævre, faste Grænser, have en udelukkende Ret dertil. Men dernæst mener jeg tillige, at det lige over for de bestaaende Teatre og lige over for disse Teatres Ejere, lige over for de store Kapitaler og Interesser, der ere engagerede i dem, ikke vilde være rigtigt at give fuldstændig fri Teaternæring her i Kjøbenhavn. Men paa den anden Side mener jeg ganske vist ogsaa, at det vil være højst uheldigt og højst urigtigt, om Justitsministerens gamle Bevillingsret nu skulde leve op igen, den bør der sættes bestemte Grænser for. Hvorledes det skal ske, synes der mig ikke at være nogen Grund til at udvikle i Øjeblikket under det foreliggende Forslags Behandling, men det er min Mening, at den Fordring er berettiget, at den Bevillingsret, som Justitsministeren hidtil har haft, og som nu, hvis